

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ: ΕΝΝΟΙΕΣ «ΥΠΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ» ΠΛΕΟΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υπό τις πλέον αντίξοες συνθήκες της τελευταίας δεκαετίας, ο φαρμακευτικός κλάδος πάλεψε με υπερβάσεις, θυσίες και δυσβάσταχτο κόστος να προστατεύσει το δικαίωμα του Έλληνα ασθενούς για απρόσκοπτη πρόσβαση στις θεραπείες που έχει ανάγκη. Και μάλιστα με μια φαρμακευτική δαπάνη μειωμένη κατά περισσότερο από 60% στην ίδια χρονική περίοδο. Σε μια χώρα που τα «μέτρα» λαμβάνονται πάντα αναδρομικά (με στόχο να αντικαταστήσουν ή να προστεθούν σε κάποια που απέτυχαν) και ποτέ προοπτικά για να υπηρετήσουν μια μεσοπρόθεσμη τουλάχιστον στρατηγική, η συνήθης πρακτική επαναλήφθηκε για μια ακόμη φορά εντός του 2017. Οι τελευταίες επινοήσεις της πολιτείας, όμως, μας φέρνουν αντιμέτωπους με την πλέον οδυνηρή οπισθοδρόμηση στο χώρο της Υγείας, τη δημιουργία συνθηκών «φαρμακευτικού μεσαίωνα», απειλώντας τις εταιρείες με φοροεξόφτωση και τους ασθενείς με σημαντικά προσκόμματα στην πρόσβασή τους στις νέες θεραπείες.

Οι συνέπειες της φαρμακευτικής πολιτικής είναι πλέον τραγικές και σοβαρές, διακυβεύονται όσα καταφέραμε να κρατήσουμε ζωντανά με νύχια και με δόντια έως τώρα, το παρόν και το μέλλον του κλάδου, αλλά και το δικαίωμα των Ελλήνων ασθενών στην ελπίδα. Όλα τα χρόνια τις κρίσεις ο φαρμακευτικός κλάδος κατάφερε να στηρίξει περισσότερες από 86.000 άμεσες και έμμεσες θέσεις εργασίας. Αποτελεί τη δεύτερη εξαγωγική δύναμη της πατρίδας μας και συνεισφέρει κατά 3,5% στο ΑΕΠ της χώρας, ενώ ταυτόχρονα περισσότερες από 150 εταιρείες και 28 εργοστάσια λειτούρ-

γούν στη χώρα και προάγουν την άρρηκτη σύνδεση της τοπικής παραγωγής με τον διεθνή επιχειρηματικό παράγοντα.

Οι επιλογές, όμως, της κυβέρνησης οδηγούν τις εταιρείες του κλάδου σε απόγνωση μέσα από την πρωτοφανή επιβάρυνσή τους. Ο φαρμακευτικός

**ΕΧΟΝΤΑΣ ΩΣ ΠΥΞΙΔΑ
ΤΗΝ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ
ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΙΣΟΡΡΟΠΗΜΕΝΕΣ,
ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ
ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
ΥΓΕΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΑΣΘΕΝΕΙΣ**

κλάδος κλήθηκε να επιστρέψει πίσω στο κράτος περί τα 1,2 δισ. ευρώ από τον κύκλο εργασιών του το 2017, ενώ είναι χαρακτηριστικό της προσοχής που δίνει η πολιτεία στον κλάδο, το γεγονός ότι τέσσερις μήνες μετά το πέρας του προηγούμενου έτους, δεν έχει ακόμη ξεκαθαρίσει η νοσοκομειακή φαρμακευτική δαπάνη του 2017 και οι ακριβείς επιστροφές που αναλογούν σε κάθε φαρμακευτική εταιρεία. Η συνεισφορά του κλάδου στη συνολική φαρμακευτική δαπάνη είναι πλέον άνω του 30% ή αλλιώς 4 φορές πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, ενώ μέσω ενός μικρού μόνο τμήματος των υποχρεωτικών επιστροφών και εκπώσεων καταβάλαμε το κόστος κάλυψης της φαρμακευτικής δαπάνης για 840.000 ανασφάλιστους συμπολίτες μας, το οποίο ανήλθε σε 165 εκατ. ευρώ. Με άλλα λόγια, χορηγούμε την κοινω-

νική πολιτική του κράτους και την ίδια στιγμή εκπέμπεται το απολύτως λάθος μήνυμα για την ανάπτυξη του κλάδου και την προσέλκυση οποιασδήποτε επενδυτικής προσπάθειας.

Συνεχίζεται, λοιπόν, ένας προσχηματικός διάλογος και μια φαρμακευτική πολιτική που στηρίζεται σε φοροεισπρακτικά μέτρα, η οποία προκαλεί άμεση αποεπένδυση και ευνοεί την απώλεια χιλιάδων θέσεων εργασίας. Η ουσία των μεταρρυθμίσεων εξαντλείται στη μετατροπή μέσω μαθηματικών τύπων του clawback σε rebate, για να «φαίνονται» πιο λογικά τα νούμερα.

Παράλληλα, όμως, ελλοχεύει και ο μεγαλύτερος κίνδυνος όλων: αυτός της παρεμπόδισης της πρόσβασης στις καινούργιες και πλέον εξελιγμένες θεραπείες. Ακριβώς αυτή η ελπίδα κινδυνεύει πλέον να χαθεί για τους Έλληνες ασθενείς. Η εφαρμογή του επιπρόσθετου 25% τέλους εισόδου στα νέα φάρμακα, τα εξωτερικά και εσωτερικά κριτήρια αξιολόγησης νέων φαρμάκων αλλά και η υπό σύσταση επιτροπή ΗΤΑ, που σε

συνδυασμό με την επιτροπή διαπραγμάτευσης, θεσπίζει σαν βάση έκπτωσης το 39% χωρίς να λαμβάνει υπόψη τη θεραπευτική αξία των φαρμάκων, είναι μέτρα που ουσιαστικά τιμωρούν την καινοτομία και καθυστερούν από 2 έως 4 χρόνια την πρόσβαση των ασθενών στις νέες καινοτόμες θεραπείες. Σαν να μην έφτανε αυτό, αποτρέπουν και κάθε σκέψη επένδυσης στην κλινική έρευνα και την ανάπτυξη νέων φαρμάκων στη χώρα μας, κάτι που θα είχε τεράστια κοινωνικά και οικονομικά οφέλη για όλους (ασθενείς, κράτος, νοσοκομειακές υποδομές, επιστημονικό δυναμικό κ.ά.). Όλα τα στοιχεία αλλά και οι αποφάσεις της κυβέρνησης συντείνουν στο ότι και το 2018 θα αποτελέσει ακόμη μεγαλύτερο ανάχωμα για την καινοτομία και την πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική πρόοδο.

Και αν αυτή η λογιστική αντιμετώπιση των φαρμακευτικών αναγκών των πολιτών αποδίδει πρόσκαιρα μέσω του καθεστώτος των υποχρεωτικών επιστροφών, δεν έχει καμία απολύτως επίδραση στη χαλιναγώγηση της ζήτησης και στην αλλαγή νοοτροπίας των άλλων εταιρών που καθορίζουν την κατανάλωση φαρμάκου. Την ίδια στιγμή, απειλείται η βιωσιμότητα πολλών εταιρειών ελληνικών

και ξένων και ουδείς αναλογίζεται τι συνέπειες μπορεί να έχει η έλλειψη φαρμάκων από την αγορά ή η προμήθειά τους απευθείας από το εξωτερικό για το σύστημα υγείας.

Για εμάς στο χώρο του φαρμάκου τίποτα δεν υπερβαίνει την αξία της απρόσκοπτης πρόσβασης στη θεραπευτική

**ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ
ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ, ΟΜΩΣ,
ΜΑΣ ΦΕΡΝΟΥΝ
ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΥΣ ΜΕ
ΤΗΝ ΠΛΕΟΝ ΟΔΥΝΗΡΗ
ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΗΣΗ ΣΤΟ
ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ, ΤΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΣΥΝΘΗΚΩΝ
«ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΥ
ΜΕΣΑΙΩΝΑ»...**

ελπίδα. Αυτός είναι ο ένας και απαραίτητος παρονομαστής για όλα τα άλλα. Και με αυτήν την κοινή παραδοχή πιστεύουμε πως οφείλουμε όλοι να μάθουμε από τα διδάγματα τις κρίσεις, ξεκινώντας από την αμφίδρομη και ουσιαστική συνεργασία. Έχοντας ως πυξίδα την υλοποίηση πραγματικών μεταρρυθμίσεων -λύσεις

που είναι ισορροπημένες και όχι ετεροβαρείς, δοκιμασμένες και όχι που αποτελούν πειραματισμούς, λύσεις που σέβονται τις δημοσιονομικές δεσμεύσεις της χώρας- για την Υγεία, με στόχο να προσφέρουμε βελτιωμένες υπηρεσίες υγείας στους Έλληνες ασθενείς.

Η φαρμακευτική καινοτομία μπορεί να συμβάλει καθοριστικά στην αύξηση του προσδόκιμου ζωής των Ελλήνων ασθενών αλλά και στην εξοικονόμηση πόρων στο ελληνικό Σύστημα Υγείας. Ας αρχίσουμε επιτέλους να μετράμε μεθοδικά την επίδραση του φαρμάκου στις θεραπευτικές εκβάσεις ώστε να κατανοήσουμε την πραγματική συμβολή του στην υγεία των Ελλήνων πολιτών. Έτσι θα μπορούσαμε και εμείς και η πολιτεία να πάρουμε αποφάσεις που οδηγούν σε καλύτερη αξιοποίηση των πόρων ή που οδηγούν σε διαφορετική τοποθέτηση των πόρων. Το κόστος του φαρμάκου για το δημόσιο σημαίνει εξοικονόμηση άλλων δαπανών και καλύτερη αξιοποίηση των δημοσίων δομών για την υγεία.

Κάτω από αυτό το πρίσμα μπορούμε να θεραπεύσουμε ασθένειες, να αποτρέψουμε κοινωνικές ανισότητες, να υπερβούμε προβλήματα και να δυναμώσουμε την ελπίδα ότι «τα πράγματα μπορούν να πάνε καλύτερα».